

get Flertal — saa haaber jeg, at med Liden vil en Behandling komme frem, og saa ville ogsaa Enkeltbederne komme i en korrekt Form. Jeg vil endnu blot tilføje et Ord med Hensyn til den ærede Ministers Bemærkninger om Kreditoplagsforslaget. Den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa, at Sagen er, at der ikke i mindste Maade er givet nogen Grund for, hvorfor netop de Positioner i Tarifen, hvor man indvømmer, at Kreditoplaget bør findes, alene tør gjælde Menvarer og Trikotage; men derimod ikke nogle Ting, som tilfældigvis ikke kunne blive Menvarer og Trikotage. Af den Slags Ting har man eksempelvis nævnt, fordi de udtryffeligt stode i Tarifpositionen, Filt og Bat, men det er ikke Meningen, at Filt og Bat skulde være netop det, som man nu fremfor Alt vil have frem som Kreditoplagsvarer. Man vil have Positionerne helt optagne til Kreditoplag, og i alt Fald Undtagelserne motiverede. Talen er om, at man ikke begriber, hvorfor for Exempel Filt og Bat ikke skulde være kreditoplagsberettigede, naar noget andet Egnende, som er Menvarer, har denne Ret. Der er i den Henseende ikke givet den allermindste Forklaring. Der er i det Væsentlige kun udtalt den, om jeg saa maa sige, overlegne Erklæring, at det ikke kan paa en betryggende Maade for Statskassen lade sig gjøre, og der er henvist til, at nogle af disse Varer kunde tabe noget af deres Værdi. Ja, dersom man maatte sige, at Kreditoplagsrettens Benyttelse her i Landet udsatte Statskassen for noget hyppigt eller væsentligt Tab, saa vilde jeg for mit Vedkommende anse det for at være et Argument af Betydning; men jeg tror, at det er anerkendt, at netop Statskassen i Virkeligheden meget sjældent kommer i Forlegenhed ligeoverfor Kreditoplagsretten, og det er jo ogsaa aldeles klart, at Toldkassen i ethvert Tilfælde, om det er nok saa falmende, af Mode gaaende og nok saa værdiløse Varer, der kunne komme under Position og kunne blive liggende en Tid paa Kreditoplaget, saa naar blot den Handlende i alt Fald ikke gaar fallit, eller, der igrøvrigt i hans Bo er Noget til at fyldestgjøre Toldkassen med, ikke kan komme til at lide noget Tab derved. Det skulde da være derved, at disse mindre værdifulde Varer igjen føres ud; men selv det er jo i Virkeligheden ikke noget Tab for Statskassen. Jeg kan derfor ikke skjønne rettere, end at der er fuld Anledning til endnu at opretholde Forslaget om Kreditoplagsretten, fordi der ikke er givet nogen fyldestgjørende Grund derimod. Det er for mit Vedkommende, vil jeg dog sige, allermindst et „Oftergadespørgsmaal“, hvis jeg forstod den ærede Minister ret; naar jeg har alluderet til visse Punkter i Kjøbenhavn, har det netop ikke været Oftergade, men til de betydelige Manufakturlagere, som handle til Udførsel paa Sverig tillige, og af dem, som jeg kjender, bor netop Nogen paa Oftergade. Med Hensyn til flere af det ærede Mindretal stillede

Forslag om en Erstatning for vort udvidede Kreditoplagsforslag, vil jeg tilstaa, at det forekommer mig efter den Affattelse, det har, at det er mindre anvendeligt her i Kjøbenhavn end mulig paa andre Steder her i Landet, idet jeg nemlig har opfattet det saaledes, at „saadanne Steder“, hvor der efter Omstændingsforholdene stadig maatte være Trang dertil, maatte være Toldpladsjer; og der skulde Meningen være, at den Tilladelse, som kunde gives til, at Toldvarerne kunde føres ud igjen, skulde være en generel for det enkelte Toldsted og ikke en speciel for den enkelte Handlende. Naar det er den saide Forsatolknning, vil Sagen neppø have nogen Betydning i Kjøbenhavn; thi her vil netop FriLageret af Regjeringen blive stuet frem som det, der skulde træde i Stedet for det, der her er Spørgsmaal om; dette Forslag har jeg i det Mindste forstaaet som væsentlig fremkommet som en Udførelse af den Indvending, at der er Toldsteder her i Landet, hvor der ikke fandtes FriLager.

Frederiksen: Jeg er ikke af Naturen tilbøjelig til at sympathisere med den ærede Ministers Politik. Den ærede Minister er tilbageholdende; det er ikke min Natur, jeg er ikke tilbageholdende. Men jeg kan ikke Andet end nedlægge den bestemteste Indsigelse imod den Opfattelse, der fra den ærede Ordførers Side blev gjort gjældende angaaende Ministersens Stilling til Udvalget, der til min store Forbauselse under Forhandlingerne her er bleven fremdraget. Jeg har med lige saa stor Opmærksomhed som Noget fulgt denne Sag, og jeg kan ikke sige Andet, end at min Opfattelse af den ærede Ministers Stilling er en ganske anden, end saaledes som den ærede Ordfører her har fremstillet den. Den ærede Minister har ikke nægtet at indlade sig paa nogen Forhandling, den ærede Minister har tværtimod antydet, forsaavidt man kan forstaa Antydninger, navnlig forsaavidt man kan forlange Antydninger af den ærede Minister, inden man selv i mindste Maade har behandlet hans Forslag, at naar ikke blot Folkethinget, men Folkethinget og Landsthinget kunde blive enige om at byde ham Vederlag, vilde han gjerne tage et saadant Vederlag for forskjellige Redfættelser, selv om han af andre Hensyn kunde have Betænkelighed ved at foretage saadanne Redfættelser. Den ærede Minister har udtryffeligt ved en Forhandling i Udvalget stillet Spørgsmaal paa Spørgsmaal, men man har ikke svaret ham, man har Intet opstillet. Svøer er det i Virkeligheden, at man Intet vil give, neppø engang Noget, hvorom der kunde forhandles, for at Sagen kunde afgjøres? Er det netop ikke fra Flertallet i Udvalget? Jeg skal komme tilbage til de ærede Herrers Stilling i denne Sag, men forinden er der tre Bemærkninger om Sagen, som jeg dog vil tillade mig at fremsette. Jeg tilstaa, at selve Sagen har over-